

Найбільше свято для пасічника – викачка меду – запашного, золотистого. Тоді на обійсті Миколи Івановича товчуться всі дітлахи з їхнього кутка – кожен хоче ручку медогонки покрутити, а за це неодмінно отримати шматочок бджолиних стільників із солодким, теплим медком. Ото вже розкіш! Бо це не той мед, що на базарі чи в магазині. Це мед особливий. А смачний, коли його прямо зі стільником жуєш, а залишки неодмінно на окрему тарілочку випльовуєш. Цей мед прямо-таки тане в роті!

А одного разу сталася в Миколи Івановича прикра сімейна пригода. Мед уже відкачав, розлив по банках. Що на базар, а що собі для потреб лишиться. Взяток був добрий – сезон вдалий виявився. Микола Іванович якраз збирався до пасіки в поле їхати, тому поспішав. Уже сів у машину, коли це мати у двір.

– Здрастуйте, мамо! – зрадів Микола Іванович. – Як здоров’ячко?! Нічого? Ну якби нічого! – порадив. – Ви там моєї скажіть, щоб вона дала вам баночку меду! – розпорядився та й поїхав.

Зайшла мати до веранди, а Ліда сама не своя посуд мие.

– Та чула вже! – вигукнула назустріч материному вітанню. – Чула!!! Сходіть візьміть у Любки (Миколи Івановича сестри) півлітрову баночку для меду, бо в нас увесь мед у літрових поналивано – я вам віділлю.

Розвернулася старенька, і так їй гірко зробилося, що сльози самі собою на очі навернулися. Пішла мовчки із синовій хати. Не з’явилася і наступного дня, і через день.

Микола Іванович помітив це діло, запитав у дружини:

– Лідо, чого це мати до нас не ходить?

– А хто її знає?! – знизала та плечима.

– Ти їй меду, як я казав, дала?

– Так вона й не заходила...

– Як же не заходила, коли я її у дворі бачив, сказав, щоб меду баночку взяла!

– Ну то баночки підходящої не було, – пробурмотіла Ліда. – У нас же весь мед у літрових і трилітрових банках розлито!

– Що? – пополотнів Микола Іванович. – То ти матері літрової банки меду пошкодувала?

Такого скандалу в родині ще не було. Але чи можна криком виправити образу? Микола Іванович поніс матері трилітрову банку меду, просив вибачення.

Мати тільки кволо махнула рукою: хіба я не розумію... Усе розумію... Тримайся своєї дружини – вам разом жити. А я вже таке...

Відтоді мед із хлібом, який так любив Микола Іванович, утратив для нього смак. Гірчить він йому в душі запашним тунком. Уже й матері п’ятий рік немає... А ота баночка меду, хай і не з його вина, досі пече Миколі Івановичу в душі пекельним вогнем!

КОРПОРАТИВ

Віктор приїхав у Лубни після шістнадцяти років бродіння по світах. Де тільки він не жив! Об’їздив усю Європу, бував в Америці і навіть Новій Зеландії, просуваючи продукцію одного з аграрних холдингів. За цей час став успішною людиною, представником так званого у Європі середнього класу. Для Лубен – заможним чоловіком. Батьків перевіз свого часу до Італії. Там одружився зі своєю, українською, жіночкою. Та щастя не вийшло... Залишив сім’ї – дружині з дочкою – квартиру. Сам кочує по готелях уже другий рік. Нерухомість, яку міг придбати, – зайвий клопіт для розведеного самотнього чоловіка. Навіщо вона йому?

А от у рідне з дитинства місто його привели наприкінці минулого року спогади... Зустрівся з кількома однокласниками. Посиділи в кафе, позгадували скільне життя та й по всьому. Найкращий, як то кажуть – закадичний, друг Костик, а тепер Костянтин Пилипович, запросив Віктора погостювати до себе. Будинок не з останніх на Південному висілку – двоповерховий із лоджією. Сім’я – дружина і троє дітлахів. Старша, щоправда, мешкає в Києві – навчається на другому курсі Могиланки. Тож гостя поселили у вільну тимчасово кімнату.

А наступного дня Костик узявся вирішувати особисті проблеми друга:

– Вітьок, чого ти сам ось уже кілька років? Не набридло?

– Та все якось... – знітився той. – Ніколи, чи що...

– Облиш. Жінка завжди в чоловіка повинна бути. Хай не дружина, то коханка.

Віктор поморщився, мов від зубного болю.

– Ну добре, не коханка, якщо ти вже такий цнотливий. Подруга, – Костик змовницьки підморгнув. – Які наші роки?

– За сорок...

– Ото ж бо й воно! Роки летять. Чи буде що згадати на старості? Я ж знаю, як там у буржуїв за кордоном, – вичавлюють всі соки.

– Ну не зовсім...

– Словом, так. Післязавтра в нас на фірмі корпоратив. У нас там знаєш, які дівахи!? Відпад. Ноги від вух... Ну і всі інші форми. А головне, не проти з нормальним мужиком замутити. Ти тільки Люсінду – шефову пасію – обминай. Ну там побачиш! І все буде добре. Я з ним уже поговорив щодо тебе. Зацікавився

наш бос. Буде комерційні пропозиції роботи. Та ти не зважай. Відтягнись по повній!

– Щось не хочеться мені туди йти! – противився Віктор.

– Ти мені друг? Друг! А друзі один одного не кидають у біді! – наполягав Костик. – От і ти не кидай!

Корпоратив відбувався в ресторані за містом. Друзі прибули туди на Костиковому авто. Віктор навіть костюм для такої нагоди купив.

Попрямували до зали. Тут, звісно, вирував жіночий квітник із юних, молодих і не надто молодих дам. Останні, щоправда, терлися ближче до стін. Вечірні сукні, дорогі прикраси, блиск очей і зачісок, яскравий макіяж нагадував про те, що жінки вийшли на полювання за своїм щастям.

Костик перш за все підвів Віктора до свого шефа. Познайти. Той стояв майже в центрі зали під ручку з тонконогою, високою білявкою з виключено нафарбованими темною помадою губами. Перекинувшись із ним кількома словами, Віктор пішов блукати залом. Почувався самотнім. До нього підійшло кілька жіночок з улесливими посмішками і словами. Він галантно поцокався з ними келихом шампанського, яке розносили...

Нарешті сіли за столи. Віктор опинився поруч з ефектною блондинкою в окулярах. Вона весь час намагалася звернути на себе його увагу. Зверталася з тим або тим проханням, розповідала веселенькі історійки, з яких сама й сміялася. Між іншим повідомила, що незаміжня. Дітей не має. Живе сама у квартирі на проспекті Володимирському. А так хочеться сімейного затишку, розуміння, тепла, ласки, любові... З іншого боку до Вікторового плеча постійно притискала повногруда шатенка – миловидна, тілиста жіночка. Вона була менш розумна, але до сміху настирлива. Щоразу намагалася підкласти Вікторові в тарілку чогось смачненького і, перебиваючи блондинку тонким сердитим голосом, прямо таки пашіла від злості, коли Віктор пробував бодай озватися до тієї словом.

Шатенка на зло всім першою набилася на танець із гостем. Вона міцно тулилася до Віктора і, здається, ладна була вискочити з короткої, вище колін, сукні, що тісно облягала її розкішні боки...

Перетанцювавши з більшою частиною жіноцтва і перезнайомившись із найбільш привабливими, Віктор очікував, що вечір закінчиться довгим тиннянням околицями ресторану, ніжними зітханнями і зізнаннями та бурхливою ніччю після повернення в Лубни.

«Ота блондинка в окулярах – нічого так, – вирішив він подумки, обираючи собі даму. – Досить розумна і без претензій на продовження стосунків».

І тут погляд Віктора спіткнувся об лице жінки середніх років у кінці столу. Очі... Де він бачив ці блакитно-сині очі? Віктор струснув головою. Глянув іще раз і... обімлів. Це була ВОНА! Одразу в спогадах промчали миті весняного парку. Сонячний день. І дівчинка в білому фартушку і з двома косичками урозліг. А ще – кульбаби. Море жовтих, пухнастих, немов курчата, кульбаб!

Віктор виждав хвилину, а потім підвівся й пішов, прихопивши із собою фужер, до неї – жінки з блакитно-синіми очима.

– Привіт! – мовив, і голос його здригнувся й захрипів.

– Горло? – запитала жінка. – Ви сьогодні дуже багато говорили...

– Так, – сказав Віктор.

І раптом усе змінилося. Упродовж вечора він більше не відходив від непримітної з-поміж жіноцтва фірми працівниці, дещо грубо відшив кількох найбільш настирливих пасій. Шатенка аж розридалася від образи та, найнявши таксі, поїхала в Лубни. Інші не розуміли, чому, як такий чоловік крутиться біля звичайної бухгалтерки, сірої канцелярської миші, вдови, якою весь час затикають дірки на роботі?..

Дивно, але той корпоратив поєднав два одинокі серця. Віктор переїхав у Лубни. Працює менеджером на заводі й увесь світиться щастям!

СКАРБ

Ну що може відбуватися у звичайному собі Хселі? Хіба сусідки полаються за курку, що перелетіла через паркан та помідори понадкльовувала, а чи молодики в клубі ввечері поб'ються!

А тут трапилося таке! Але цьому випадку передувала давня історія. Жили поряд старезний дід та одна хороша сім'я – Іван і Тетяна. Його, як дід зібрався помирати, покликав він до себе сусідів і передав їм у спадок свою хатину. Хатина не найкраща, але й жити в ній можна – цегляна, 1965 року побудови. Сказав:

– Ми з бабою удвох її зводили, на дітей сподівалися... Та Бог дітей не дав, а труна – без кишень: нічого на той світ не візьмеш. А я й радий, що одна смерть непідкупна, до всіх однакова – що до бідного, що до багатого! Так ото хай моє добро вам послугує, дітям вашим буде, бач, старша ваша – дівка на виданні! А мені, може, коли свічку в церкві поставите на помин душі! Нічого більше мені й не треба...

А за тиждень чи два помер старий!

Зраділи Іван і Тетяна. Вірніше, як зраділи? Посумували, що людина відійшла. Та воно довго за чужим плакати не доводиться. А вони й дев'ятини відбули, і сороковини справили.